

Takt og Tone; der findes vist en Bog, Ministeren passende kunde læse om det Emne. Derimod maa jeg sige et Par Ord om et Par Realiteter. Som Bevis imod, hvad jeg havde sagt, at man i Aarene 1917—19 fremskyndede offentlige Arbejder saa meget som muligt, anførte den højtærede Minister, at der var anvendt betydeligt mindre Beløb paa Statsbanernes Budget i Finansaarene 1917—19, nemlig henholdsvis 10 Mill. Kr. og 14 Mill. Kr., end i 1920—21, da der var anvendt 49 Mill. Kr., men der ligger ikke det mindste Bevis deri. Jeg forudsætter, at Ministeren er vidende om, at der den Gang var en Mængde Ting, navnlig Jernbanemateriel, som overhovedet ikke kunde skaffes, og at man derfor ikke kunde lægge Vægt paa Statsbanearbejde i disse Aar, men maatte lægge den paa helt andre Omraader. I 1920—21 derimod har man formentlig kunnet skaffe dette Jernbanemateriel som Skinner og meget andet, der tidligere ikke kunde tilvejebringes eller i hvert Fald kun i meget begrænset Mængde. Det er klart, at Forstærkningen maa udføres, naar Materialet kan tilvejebringes, og som Følge deraf stiger Udgifterne, men det nævnte Forhold er aldeles ikke noget Vidnesbyrd om, at der er udført mere Arbejde end i de foregaaende Aar. Det, det drejer sig om, er at faa konstatet, paa hvilken Tid der var beskæftiget flest Arbejdere. Ministeren maa kunne fremskaffe Materiale til at bedømme det, jeg savner Materiale dertil. Lad os faa en saadan Oversigt, saa nærer jeg ingen Tvivl om, at der var en Mængde Arbejder, som ikke kostede saa uhyre mange Penge, og af hvilke jeg har nævnt nogle, hvorved der kunde anvendes et ganske betragteligt Antal Arbejdere. Dette var jo Hovedsagen.

Angaaende Lovforslaget sagde den højtærede Minister, at de arbejdsløses Interesser truedes aldeles ikke af dette Lovforslag. Jeg ved ikke, hvad man føler. Det er dog saaledes, at hvis dette Lovforslag bliver Lov inden den 1. December, skal fra 1. December de arbejdsløses Understøttelse væsentlig nedsættes, jeg tror gennemsnitlig med en Trediedel af, hvad de nu har. Det maa dog kaldes en alvorlig Trusel mod de arbejdsløses Interesser, men ikke blot de arbejdsløses Interesser trues, men alle Arbejderes Interesser trues i allerhøjeste Grad ved Løntrykbestemmelsen. Den Fortolkning, som den højtærede Minister forsvarede angaaende Begrebet Arbejdsløn, som han har omsat til at være Timeløn, kan jeg frem-

deles ikke anerkende som rigtig. Mod de Regler, som gælder i København, og som Ministeren anførte, er der utvivlsomt — det ved jeg, der er — paa rette Tid gjort Indsigelse, da de gennemførtes af Ministeren. Men til Trods for disse Bestemmelers Bestaaen anlægger man aldeles ikke den Fortolkning, at Arbejdsløn er ensbetydende med Timeløn, hverken i København eller paa Frederiksberg. Jeg vil antage, at den højtærede Finansminister kan bekræfte, at man ikke fra Skattemyndighedernes Side vil godkende en Fortolkning, som sagde, at en Mands Arbejdsfortjeneste beregnes, efter hvad Fagets Timeløn er. Kan en saadan Fortolkning gaa paa et Omraade indenfor Lovgivningen, maa den vel ogsaa kunne gaa overfor Skattevæsenet, og jeg vil gerne vide, om det er Tilfældet.

Wilmann: Inden denne Forhandling slutter, vil jeg gerne have Lov til som kommunalt interesseret at sige nogle Ord om Nødhjælpsarbejderne. De defineres i Lovforslaget blandt andet derhen, at det skal være Arbejder, som ikke eller ikke for Tiden vilde være bragt til Udførelse. Det vil altsaa sige, at de Arbejder, som Kommunerne skal lade udføre som Nødhjælpsarbejder, skal være mindre paakrævede Arbejder, som Kommunen ikke tænker paa at lade udføre nogen Sinds eller i hvert Fald ikke i Øjeblikket. Den højtærede Minister talte om den vanskelige økonomiske Situation, vi er i i Øjeblikket. Det er vi, og det er ikke alene Staten, men ogsaa Kommunerne, der er i denne vanskelige økonomiske Situation, og netop i de Kommuner, hvor der vil være særlig Trang til at sætte Arbejder i Gang, er den økonomiske Situation særlig vanskelig, dels fordi disse Kommuner maa forudsættes allerede i de Aar, der er gaaet, at have sat Arbejder i Gang, dels fordi disse Kommuner har været meget stærkt belastet med Understøttelser til arbejdsløse. Men under en saadan Situation synes jeg, det er mærkværdigt at komme og sige til Kommunerne: I skal yderligere gøre, hvad I kan, for at de arbejdsløse kan komme i Arbejde, men det skal ikke være ved Arbejder, der er særlig paakrævet; tværtimod, jo mindre paakrævet de er — ifølge den nævnte Definition —, des bedre egner de sig til Nødhjælpsarbejder. Jeg gad se de Kommuner, som for at faa sat Arbejder i Gang foretrækker at sætte de mindst paatrængende og nødvendige Arbejder i Gang og maaske af den Grund lader andre mere paatrængende Arbejder blive liggende.